

Darbas – mano gyvenimas, o gyvenimas – mano darbas

Singrida Veselė

Respublikinė Šiaulių ligoninė, buvusi Sveikatos priežiūros ir farmacijos specialistų kompetencijų centro mokinė

Mano atėjimas į mediciną buvo labai netikėtas. Man tai buvo didelis iššūkis.

Vaikystėje kaip ir visos mergaitės turėjau svajonę, kuo būsiu, kai užaugsiu. Slapta svajojau, kad būsiu mokytoja, kaip mano mama. Bet ne visada svajonėms lemta išsipildyti. Pakrypus gyvenimui visai kita linkme, nei tikėjau ir svajojau, būdama šešiolikos pradėjau dirbti Šiaulių gimdymo namuose. Pirmas darbas – rūbinės prižiūrėtoja. Dirbau kelerius metus, bet visada aplinkiniai sakydavo: „Ne čia tavo vieta. Esi jauna, smalsi, darbšti, turi siekti ko nors daugiau.“

Atsiradus galimybei patekau į operacinės skyrių, kur įsidarbinau valytoja. Kolektyvas buvo ypač draugiškas, slaugytojos suteikė daug labai įdomios informacijos apie savo darbą. O man vis dažniau kildavo minčių, kad medicina mane traukia.

Po kelių metų vyriausioji slaugos administratorė pasiūlė baigti Slaugytojo padėjėjo mokymo programą. Žinoma, šita galimybe pasinaudojau. Mokiausi Sveikatos priežiūros ir far-

macijos specialistų kompetencijų centre, Šiauliuose. Mokyti buvo įdomu, gavau daug informacijos apie ligonių slaugymą, kaip padėti, kai jiems sunku. Esu dėkinga dėstytojams už pagalbą mokytis, už paskatinimą ir palaikymą.

Atrodė, kad žinių lyg ir pakako, bet padirbus kelerius metus pradėjo kažko trūkti. Žiūrėdavau į koleges ir galvodavau, o kodėl aš negaliu dirbti to, ką jos dirba. Iš kolegų ir šeimos pradėjau jausti šiokių tokių spaudimą mokytis toliau.

Taip 2005 metų rugsėjo 1-ąją pravėriau Šiaulių medicinos kolegijos duris. Pradėjau studijuoti bendrąją slaugą. Buvo sunkių akimirkų, nes dirbau paromis, turėjau mažą vaikėlį, bet visus sunkumus įveikiau.

Baigusi studijas svajojau dirbti operacinės slaugytoja. Šis darbas man atrodė ypač svarbus, nes į operacinę žmogus patenka, kai jau tikrai jam reikia rimtos pagalbos.

Toks buvo mano kelias į mediciną. Labai džiaugiuosi, kad gyvenimas man jį parodė būtent ten ir tokį. Darbas – mano gyvenimas, o gyvenimas – mano darbas.

Sveikatos priežiūros ir farmacijos specialistų kompetencijų centro dėstytojos Rasa Buivydienė ir Vita Miklošienė puikiai prisimena Singridą:

„Singridą prisimename kaip atsakingą ir darbščią. Mokymų metu ji atsiskleidė kaip disciplinuota, pareigingą, smalsi, besidominti pacientų problemomis, jų slauga mokinė. Praktinių užsiėmimų metu operatyviai priimdavo sprendimus, nestokojo humoro jausmo. Ir dabar, būdama slaugytoja, ji rūpinasi profesiniu ugdymu, stengiasi palaikyti pacientus, dirbdama sunkų ir atsakingą darbą. Teigiama Singridos charakterio savybė yra jos stropumas, nuoširdumas, draugiškumas, paslaugumas, patikimumas.“

PSICHOTERAPEUTAS PATARIA

Savižudybė nėra banali

Daiva Žukauskienė

Socialinės ir emocinės komunikacijos centras

Filosofinis diskursas kyla, galvojant apie drąsą nusižudyti ir drąsą gyventi. Lietuvoje beveik penkis kartus daugiau nusižudo vyrų nei moterų. Stiprioji lytis drąsesnė, rinkdamasi mirtį, ir lepesnė gyvenimo sunkumams. Moterys visais laikais lengviau prisitaiko esant sunkioms situacijoms – jos lengviau keičia darbus ir profesijas, lengviau susitaiko su pasunkėjusiomis ar pakitusiomis gyvenimo ar socialinėmis sąlygomis. Jos prisitaiko ir bando ieškoti išeičių. Dėl charakterio kietumo ir negebėjimo kūrybiškai prisitaikyti prie esamos situacijos vyrai labiau linkę viską užbaigti mirtimi. Vidutinis savižudžių amžius yra 40–45 metai.

Stiprus ryšys yra tarp religijos ir savižudybių rizikos. Katolikai ir judėjai ir jų stiprios bendruomenės dar sociologui

E. Durkheimui leido daryti išvadą, kad stipri religinė bendruomenė savo nariams suteikia didesnę socialinę integraciją, skatina bendrumo ir saugumo jausmą, žmogus gauna daugiau palaikymo ir supratimo, vilties. Šie veiksniai mažina egoistinių savižudybių skaičių. Mažėjant visuomenės religingumui, mažėja ir dvasingumo kaip apsaugos nuo savižudybių reikšmė. Religija, priešingai nei visa visuomenė, visada turi stiprias neigiamas nuostatas į savižudybes, kurios neformaliai tikinčiajam veikia kaip stiprus saugiklis.

Altruistinės savižudybės, pasak E. Durkheimo, yra primityvių visuomenių teigiama tendencija. Nėra savojo AŠ, tėra tik visuomenės interesas. Savižudybės įvykdomos dėl visuomenės spaudimo, altruistinio pasiaukojimo, papročio (Indi-